

Věc C-831/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora**

Datum doručení:

14. listopadu 2019

Předkládající soud:

Tribunale di Milano (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

31. října 2019

Žalobkyně:

Banco di Desio e della Brianza SpA

Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc

Intesa Sanpaolo SpA

Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a

Cerved Credit Management SpA

Žalovaní:

YX

ZW

Předmět původního řízení

Exekuční řízení – Výkon rozhodnutí prodejem nemovitosti

Předmět a právní základ předběžné otázky

Výklad článku 47 Listiny základních práv Evropské unie a článků 6 a 7 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících ujednáních] ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. 1993, L 95,

s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288; oprava Úř. věst. 2016, L 303, s. 26), zejména s ohledem na situaci, ve které ručitel s odvoláním na právní předpisy o ochraně spotřebitele žádá soud, aby přezkoumal zneužívající povahu smluvního ujednání.

Předběžné otázky

a) Brání ustanovení článku 6 ve spojení s článkem 7 směrnice 93/13/EHS a článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, a za jakých podmínek, takovému vnitrostátnímu právnímu řádu, jako je právní řád v projednávané věci, který exekučnímu soudu brání, aby provedl vlastní přezkum exekučního titulu, který nabyt právní moci, v případě, že spotřebitel, který se dozvěděl o svém postavení (příčemž takovou znalost předtím soudy v rámci existujícího platného práva vylučovaly), navrhně, aby soud vykonal tento přezkum?

b) Brání ustanovení článku 6 ve spojení s článkem 7 směrnice 93/13/EHS a článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, a za jakých podmínek, takovému právnímu řádu, jako je vnitrostátní právní řád, který v případě implicitního rozhodnutí, jímž byla vyloučena zneužívající povaha smluvního ujednání, brání exekučnímu soudu, který má rozhodovat o námitkách spotřebitele proti navrhovanému výkonu rozhodnutí, aby tuto zneužívající povahu konstatoval, a lze uvedenou nemožnost přezkumu předpokládat i v případě, že nebylo možno - vzhledem k existujícím právním předpisům platným v době, kdy daný rozsudek nabyt právní moci - přezkoumat zneužívající povahu smluvního ujednání, a to v důsledku nemožnosti kvalifikovat ručitele jako spotřebitele?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Listina základních práv

Směrnice 93/13/EHS

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Legislativní nařízení č. 206 ze dne 6. září 2005 (spotřebitelský zákoník), zejména čl. 33 odst. 1 a 2 písm. t) a u):

„1. Ve smlouvě uzavřené mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem jsou za zneužívající považována ustanovení, která navzdory dobré víře způsobují významnou nerovnováhu v právech a povinnostech, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele.

2. Za zneužívající jsou považována ustanovení, není-li prokázán opak, jejichž předmětem nebo účinkem je:

[...]

t) stanovit v neprospěch spotřebitele případy prekluze, omezení práva podat námitky, výjimky z příslušnosti soudu, omezení týkající předkládání důkazů, obrácení nebo změny důkazního břemene, omezení smluvní svobody ve vztahu ke třetím osobám;

u) stanovení za místně příslušný soud v případě sporů soud s jiným sídlem, než odpovídá bydlišti spotřebitele nebo jeho zvolené adrese [...]"

jakož i článek 36:

„1. Ustanovení považovaná za zneužívající ve smyslu článků 33 a 34 jsou neplatná, zatímco zbývající části smlouvy zůstávají platné.

[...]

3. Neplatnost se uplatní pouze ve prospěch spotřebitele a soud ji může zjistit i bez návrhu.“

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Dne 18. listopadu 2005 uzavřela banka Banco di Desio smlouvy o ručení s panem YX a paní ZW. Tyto smlouvy o ručení představovaly zajištění za dluhy obchodní společnosti (dále jen „hlavní dlužník“).
- 2 V návaznosti na vydání platebního rozkazu, proti němuž povinní nepodali odpor a který tudíž nabyl právní moci, zahájila Banco di Desio výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí v (podílovém) vlastnictví pana YX a paní ZW (každý vlastnil poloviční podíl).
- 3 Do uvedeného řízení vstoupili další žalobci, jimiž byli různí věřitelé YX, ZW a hlavního dlužníka.
- 4 Smlouvou o převodu obchodního podílu ze dne 29. ledna 2013 se paní ZW stala společnicem hlavního dlužníka s 22% podílem. Nezdá se však, že by paní ZW zastávala ve strukturách hlavního dlužníka jakoukoli funkci. Kromě toho se jeví, že paní ZW je zaměstnankyní jiné obchodní společnosti.
- 5 Na základě těchto skutečností předkládající soud vyloučil možnost kvalifikovat pana YX, statutárního zástupce hlavního dlužníka, jako spotřebitele, ale připustil možnost kvalifikovat paní ZW jako spotřebitelku.

Základní argumenty účastníků původního řízení

- 6 Žalobci zpochybňují možnost kvalifikovat paní ZW jako spotřebitelku, a to s přihlédnutím k jejímu postavení společnice hlavního dlužníka a též s ohledem na její manželský svazek s panem YX, statutárním zástupcem hlavního dlužníka.

- 7 Kromě toho její 22% podíl v hlavním dlužníkovi dává nárok na vyplacení takové části zisku této společnosti, která by mohla představovat jediný příjem paní ZW.
- 8 Konečně namítají nepříslušnost předkládajícího soudu, a to z důvodu údajného porušení antitrustových pravidel.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 9 Podle judikatury Corte di cassazione (Kasační soud) se překážka věci pravomocně rozsouzené vztahuje nejen na výrok rozhodnutí, ale také na důvody, které představují, i když implicitně, logicko-právní předpoklad. Tato úvaha nachází uplatnění také ve vztahu k platebnímu rozkazu, kterým byla uložena povinnost zaplatit peněžní částku, který, pokud není podán odpor, nabývá účinků věci pravomocně rozsouzené nejen ve vztahu k žalované pohledávce, ale také ve vztahu k titulu, který tvoří její základ, čímž je vyloučen jakýkoli další přezkum důvodů, které odůvodňují příslušnou žalobu.
- 10 Tato zásada vytvořená judikaturou, nazvaná „implicitně pravomocně rozsouzená věc“, je založena na logickém argumentu, podle něhož pokud soud rozhodl o určité otázce, tak zjevně bez omezení vyřešil všechny ostatní otázky, které je třeba považovat za předběžné ve vztahu k výslovně rozhodnuté otázce.
- 11 Jakmile je tedy získán platební rozkaz, může věřitel po oznámení exekučního titulu, čímž oznámí výkon rozhodnutí, výkon rozhodnutí zahájit. Prostřednictvím exekuce prodejem nemovitosti věřitel na základě exekučního titulu především podřídí výkonu rozhodnutí (doručením oznámení o zahájení exekuce) věcné právo k nemovitosti, která je ve vlastnictví dlužníka.
- 12 Podle judikatury Corte di cassazione (Kasační soud) se ve vykonávacím řízení na rozdíl od nalézacího řízení „nejedná o nepřetržitou řadu aktů předurčených jedinému konečnému rozhodnutí, ale spíše o posloupnost dílčích řízení a jedná se tedy o autonomní řadu aktů určených samostatným následným rozhodnutím“. V rámci vykonávacího řízení totiž soud vykonává nařizovací pravomoci „omezené na vykonávací řízení za účelem řádného vykonání aktů, které jej tvoří, podle kritérií rychlosti a příhodnosti“. Je tedy vyloučen výkon pravomoci diskrečního rozhodnutí.
- 13 S odkazem na pravomoci exekučního soudu, které lze vykonat i bez návrhu, předkládající soud rovněž uvádí, že existence platného exekučního titulu je podmínkou výkonu rozhodnutí. V důsledku toho tedy musí být exekuční titul platný po celou dobu výkonu rozhodnutí, který se jinak stane nepřipustný. Exekuční soud má tedy pravomoc a povinnost ověřit existenci exekučního titulu na začátku a po celou dobu vykonávacího řízení, přičemž pokud exekuční titul zanikne, musí řízení zastavit. Pravomoc exekučního soudu z moci úřední je však omezena pouze na existenci exekučního titulu a nemůže být rozšířena také na „vlastní obsah“ exekučního titulu.

- 14 Předkládající soud dále připomíná judikaturu Soudního dvora, podle níž „čl. 1 odst. 1 a čl. 2 písm. b) směrnice 93/13/EHS [...] musí být vykládány v tom smyslu, že se tato směrnice vztahuje na smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitosti uzavřenou mezi fyzickými osobami a úvěrovou institucí za účelem zajištění závazků převzatých obchodní společnostmi vůči této instituci v rámci úvěrové smlouvy, pokud tyto fyzické osoby jednaly za účelem, který nespadá do jejich obchodní činnosti, a nemají funkční vztahy s uvedenou společností, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu“ (usnesení Soudního dvora ze dne 14. září 2016, C-534/15, Dumitraș, EU:C:2016:700).
- 15 Podobný přístup nedávno uplatnil italský Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud). Rozsudkem č. 32225 ze dne 13. prosince 2018 měl totiž za to, že podmínky subjektivního použití ochrany spotřebitele, pokud jde o smlouvu o ručení uzavřenou společníkem ve prospěch obchodní společnosti, musí být posuzovány ve vztahu ke smluvním stranám téže smlouvy o ručení (a nikoliv samostatné smlouvy týkající se hlavního závazku), přičemž se zohlední výše kapitálové účasti dotčené osoby, jakož i její případné postavení jednatele společnosti, za jejíž závazek dotčená osoba ručí. Je však třeba zdůraznit, že před vydáním tohoto rozhodnutí Corte di cassazione (Nejvyšší kasační soud) měl naopak za to, že v případě smlouvy o ručení by subjektivní podmínka týkající se postavení spotřebitele měla vztahovat na zajišťovaný závazek, a to vzhledem k akcesorickému charakteru závazku ručitele vůči zajišťovanému závazku.
- 16 Předkládající soud poté připomíná judikaturu Soudního dvora, podle které „systém ochrany zavedený směrnicí vychází z toho, že se spotřebitel nachází v nerovném postavení vůči prodávajícímu nebo poskytovateli, co se týče jak vyjednávací pravomoci, tak úrovně informovanosti, které jej vede k tomu, že přistoupí k podmínkám předem vyhotoveným prodávajícím nebo poskytovatelem, aniž by mohl ovlivnit jejich obsah“ a „účel článku 6 směrnice 93/13, jež ukládá členským státům stanovit, že zneužívající ujednání nejsou pro spotřebitele závazná, nemůže být dosažen, pokud by posledně jmenovaní měli mít povinnost sami uplatnit zneužívající povahu takových ujednání. Ve sporech, jejichž hodnota je často omezena, mohou být odměny advokátů vyšší, než je hodnota dotčeného zájmu, což může spotřebitele odradit od obrany proti uplatnění zneužívajících ujednání. Byť je pravda, že v mnoha členských státech umožňují procesní pravidla v takových sporech jednotlivcům hájit se sami, existuje nezanedbatelné nebezpečí, že spotřebitel, zejména z důvodu nevědomosti, neuplatní zneužívající charakter ujednání, která je vůči němu uplatňována. Z toho vyplývá, že účinné ochrany spotřebitele lze dosáhnout, pouze pokud je vnitrostátnímu soudu přiznána možnost taková ujednání posoudit bez návrhu“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. června 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, EU:C:2000:346, body 25 a 26).
- 17 Podle předkládajícího soudu se to, co bylo soudem v rozsudku Océano považováno za možnost, stalo na základě rozsudku ze dne 4. června 2009, C-243/08, Pannon GSM Zrt, (EU:C:2009:350) skutečnou povinností posoudit i bez návrhu zneužívající povahu ujednání, pokud má soud k dispozici informace, podle

vzorce obsaženého v bodě 35 rozsudku Pannon, „o právním a skutkovém stavu, které jsou pro tyto účely nezbytné“ (a s nutností získat projev vůle spotřebitele spočívající v uplatnění zneužívající a nezávazné povahy ujednání). Tato povinnost je v souladu s úkolem soudu zajistit užitečný účinek ochrany sledované ustanoveními směrnice 93/13.

- 18 Soudní dvůr kromě toho uvedl, že čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13 je „kogentní ustanovení, které s ohledem na nerovné postavení jedné ze smluvních stran směřuje k nahrazení formální rovnováhy, kterou smlouva zavádí v právech a povinnostech smluvních stran, rovnováhou reálnou, která může znovu nastolit rovnost mezi těmito smluvními stranami“, a že „[p]ovahy a význam veřejného zájmu, ze kterého vychází ochrana, kterou směrnice zajišťuje spotřebitelům, kromě toho odůvodňují to, že vnitrostátní soud musí posuzovat zneužívající povahu smluvního ujednání i bez návrhu, a tím tak vyrovnat nerovnováhu, která existuje mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2006, C-168/05, Mostaza Claro, EU:C:2006:675, body 36 a 38). Význam zájmu, který je základem ochrany zajištěné spotřebiteli směrnicí 93/13, byl následně potvrzen také rozhodnutími, kterými Soudní dvůr z hlediska zásady rovnocennosti (omezující - spolu se zásadou efektivity ochrany - zásadu procesní autonomie členských států) připodobnil článek 6 směrnice 93/13 k vnitrostátním předpisům, jež jsou ve vnitrostátním právním řádu kogentní (mimo jiné rozsudek Soudního dvora ze dne 21. prosince 2016, C-154/15, C-307/15 a C-308/15, Gutiérrez Naranjo, EU:C:2016:980, bod 54).
- 19 V tomto smyslu se podle předkládajícího soudu nesou ta rozhodnutí, která jednou při použití zásady rovnocennosti, jednou zásady efektivity ochrany, přiznala vnitrostátnímu soudu vyšetřovací pravomoci z moci úřední (mimo jiné rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, C-137/08, VB Pénzügyi Lízing Zrt., ECLI:EU:C:2010:659), a rozhodnutí, která za určitých podmínek stanovovala překonatelnost překážky věci pravomocně rozsouzené.
- 20 Z posledně uvedených rozhodnutí předkládající soud připomíná rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2009, C-40/08, Asturcom, EU:C:2009:615, ve kterém Soudní dvůr v bodě 53 uvedl, že „v rozsahu, v němž vnitrostátní soud, k němuž byl podán návrh na nucený výkon pravomocného rozhodčího nálezu, musí podle vnitrostátních procesních pravidel posoudit i bez návrhu rozpor rozhodčí doložky s vnitrostátními kogentními pravidly, musí rovněž i bez návrhu posoudit zneužívající povahu této doložky s ohledem na článek 6 uvedené směrnice“.
- 21 V tomto rozsudku Soudní dvůr vyloučil, že při použití zásady efektivity ochrany by španělský soud, který rozhodoval o návrhu na nucený výkon pravomocného rozhodčího nálezu, který nebyl napaden a byl vydán v řízení, kterého se spotřebitel neúčastnil, mohl přezkoumat zneužívající povahu smluvního ujednání i bez návrhu (v dané věci ujednání, kterým bylo určeno sídlo rozhodčího soudu).
- 22 Předkládající soud uvádí, že v této věci generální advokátka V. Trstenjak dospěla k jinému závěru, přičemž uvedla, že přezkum vnitrostátního soudu i bez návrhu je

řešení, které je nejvíce v souladu s cílem ochrany spotřebitele sledovaným směrnici 93/13, a že nečinnost spotřebitele v řízení, na jehož konci byl vydán exekuční titul (řízení, které se mimo jiné neuskutečnilo před soudem), může být napravena při výkonu tohoto titulu.

- 23 Předkládající soud má pochybnosti o tom, zda je smlouva o ručení uzavřená mezi Banco di Desio a paní ZW v souladu s čl. 33 odst. 2 písm. u) legislativního nařízení č. 206 (a s odpovídajícím ustanovením směrnice 93/13).
- 24 Podle vnitrostátních ustanovení a vnitrostátní judikatury platí, že jelikož paní ZW nepodala proti tomuto platebnímu rozkazu odpor, tento platební rozkaz nabyl právní moci, a zejména je třeba mít za to, že (chybějící) zneužívající povaha ujednání obsažených ve smlouvě uzavřené mezi Banco di Desio a paní ZW je nyní předmětem implicitně pravomocně rozsouzené věci.
- 25 Věřitelé zastávají názor, že uvedená skutečnost vylučuje možnost přezkoumat zneužívající povahu smluvních ujednání, a to i ve světle rozsudku ve věci Asturcom.
- 26 Předkládající soud má však pochybnosti o přímé použitelnosti této judikatury jednak vzhledem k rozdílům existujícím mezi italským a španělským právním řádem a jednak ke zvláštnostem projednávané věci.
- 27 Pokud jde o první hledisko, řízení zahájené společností Asturcom nebylo kontradiktorní řízení a na jeho konci soud při (fyzické) nepřítomnosti dlužníka (již neaktivního při řízení o exekučním titulu) mohl pouze nařídít nebo nenařídít výkon rozhodnutí.
- 28 Naproti tomu v řízení v projednávané věci již dlužník, který už vstoupil do řízení, vyjádřil vůli namítat (možnou) zneužívající povahu smluvních ujednání. Nečinnost dlužníka tak skončila před tím, než bylo vydáno konečné rozhodnutí. Dlužník poté, co uplatnil své postavení spotřebitele, hrál aktivní úlohu tím, že uvedl řadu smluvních ujednání, jejichž zneužívající povahy se chtěl podle svého prohlášení dovolat.
- 29 Pokud jde o druhé hledisko týkající se zvláštností projednávané věci, předkládající soud upřesňuje, že v okamžiku vydání platebních rozkazů dosud neexistovala rozhodnutí, kterými Soudní dvůr stanovil kritéria, podle nichž může být ručitel rovněž považován za spotřebitele. V důsledku toho se paní ZW nemohla v daném okamžiku domáhat zneužívající povahy ujednání obsažených ve smlouvě uzavřené s prodávajícím nebo poskytovatelem služeb, a to ani v rámci odporu proti platebnímu rozkazu, jelikož [ve světle ustálené judikatury Corte di cassazione (Nejvyšší kasační soud)] neměla možnost posoudit své postavení spotřebitele.
- 30 Paní ZW se proto nemohla, z důvodu nezaviněné neznalosti, informovaně rozhodnout, zda uplatní či neuplatní ochranu, která jí byla přiznána jako fyzické osobě uzavírající smlouvu pro účely, jež se nevztahují se na její případné

podnikání. Takové informované rozhodnutí bylo naopak možné až po zahájení exekučního řízení, a to v době, kdy podle vnitrostátního práva byla v každém případě vyloučena možnost překonat rozhodnutí obsažená v dotčených platebních rozkazech.

- 31 Předkládající soud si tedy klade otázku, zda v konkrétní situaci může platné právo představovat okolnost, která může znemožnit nebo nadměrně ztížit výkon práv přiznaných spotřebiteli vnitrostátní právní úpravou provádějící směrnicí 93/13, a zda požadavek zabezpečit dlužníkovi účinnou ochranu umožňuje provést přezkum zneužívající povahy ujednání smlouvy, na jejímž základě byl vydán platební rozkaz, i když tento platební rozkaz již nabyl právní moci z důvodu nepodání odporu.
- 32 Pokud jde o druhou předběžnou otázku, předkládající soud podotýká, že s ohledem na vnitrostátní procesní zásady je neexistence zneužívající povahy ujednání smlouvy o ručení předmětem věci implicitně pravomocně rozsouzené.
- 33 Z toho vyplývá jednak nemožnost uplatnit zneužívající povahu těchto ujednání v řízení ve věci samé, a jednak nepřijatelnost námitek proti výkonu rozhodnutí, kdyby základem takové námítky byly důvody, které měl účastník řízení uplatnit ve fázi vzniku exekučního titulu.
- 34 V rozsudku ze dne 26. ledna 2017, *Banco Primus* (EU:C:2017:60) Soudní dvůr vyloučil, že by vnitrostátní právní úprava byla v rozporu se směrnicí 93/13 v části, v níž španělská norma „zakazuje vnitrostátnímu soudu znovu přezkoumat z úřední povinnosti zneužívající povahu ujednání smlouvy uzavřené s prodávajícím nebo poskytovatelem, pokud již bylo rozhodnuto o legalitě všech ujednání smlouvy s ohledem na tuto směrnici rozhodnutím zakládajícím překážku věci pravomocně rozsouzené“ (bod 49). V témže rozsudku však Soudní dvůr rozhodl, že „v případě jednoho nebo několika smluvních ujednání, jejichž případně zneužívající povaha nebyla přezkoumána při předchozím soudním přezkumu sporné smlouvy, který byl skončen rozhodnutím zakládajícím překážku věci pravomocně rozsouzené, musí být směrnice 93/13 vykládána v tom smyslu, že vnitrostátní soud, který pravidelně rozhoduje ve věcech spotřebitelů v rámci incidenční námítky, musí posoudit na návrh účastníků řízení nebo z úřední povinnosti případnou zneužívající povahu tohoto ujednání, pokud má za tímto účelem k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu“ (bod 54) a že „v případě, že vnitrostátní soud při předchozím přezkumu sporné smlouvy, která vedla k přijetí rozhodnutí zakládající překážku věci pravomocně rozsouzené, pouze přezkoumal z úřední povinnosti, s ohledem na směrnici 93/13, jediné nebo jen některá ujednání této smlouvy, tato směrnice ukládá takovému vnitrostátnímu soudu, jako je soud ve věci v původním řízení, který pravidelně rozhoduje ve věcech spotřebitelů v rámci incidenční námítky, povinnost posoudit na návrh účastníků řízení nebo z úřední povinnosti případnou zneužívající povahu dalších ujednání uvedené smlouvy, pokud má za tímto účelem k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu. V případě neprovedení takového přezkumu by totiž ochrana spotřebitele byla neúplná a nedostatečná a nepředstavovala by přiměřený

ani účinný prostředek zabraňující dalšímu používání tohoto typu ujednání, což by bylo v rozporu s čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13“ (bod 52).

- 35 S ohledem na výše uvedené má předkládající soud za to, že třebaže Soudní dvůr vyloučil možnost překonat explicitní překážku věci pravomocně rozsouzené, nepřezkoumal slučitelnost takového institutu, jako je věc implicitně pravomocně rozsouzená, s články 6 a 7 směrnice 93/13 a s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie.
- 36 Předkládající soud se tedy táže, zda požadavky týkající se jistoty právních situací, které jsou základem věci pravomocně rozsouzené, mohou vyvolat stejné účinky, pokud jde o neměnnost rozhodnutí, jak v případě explicitně pravomocně rozsouzené věci, tak v případě implicitně pravomocně rozsouzené věci, nebo zda naopak články 6 a 7 směrnice 93/13 vykládané ve světle článku 47 Listiny umožňují překonat implicitně pravomocně rozsouzenou věc, pokud je rozhodnutí zakládající překážku věci (implicitně) rozsouzené zjevně v rozporu s právem na účinnou soudní ochranu.
- 37 Jinak řečeno si předkládající soud klade otázku, zda právo na účinnou ochranu vyplývající z článků 6 a 7 směrnice 93/13 ve spojení s článkem 47 Listiny umožňuje spotřebiteli napadnout prostřednictvím námitek proti výkonu rozhodnutí vlastní obsah soudního rozhodnutí, které, i když výslovně nerozhodlo o zneužívající povaze ujednání obsažených ve smlouvě, již nabylo právní moci.